

ham i Øjnene. Aldrig havde Synet af Naturen henrykt ham som i disse Øjeblikke. Aldrig havde dens Skønhed saa tydeligt aabenbaret sig for ham som en Afglans af den himmelske Herlighed. Og han forstod godt hvorfor. Hans Sjæl havde omsider løftet sig over Forkrænkelsen. For første Gang i sit Liv betragtede han Verden som den, der havde overvundet den. For første Gang saa han det jordiske gennemskinnethed af det eviges Straaleglans. — O ja, sukkede han, om Menneskene dog blot vilde oplade Sjælens Sanser, da laa Himmerig aabent for deres Blik, hvor de end færdedes. Da tonede Englenes Sang ned gennem Luften, og hver Lyd blev en Genklang af Evighedens dejlige Harmonier — —!

„Goddag,“ lød en Stemme bag ham.

Han vendte sig om. Deroppe paa Stranden stod Frk. Ragnhild i sin store Hat og med en Vifte hængende ned fra Bæltet.

„Goddag,“ gentog hun — øjensynlig ikke helt dristig — da Emanuel hverken hilste eller svarede. „Det gør mig ondt, at jeg maa forstyrre Dem. Men De kommer virkelig til at fortælle mig, hvad der er paa færde med Deres Søster. Jeg kommer netop deroppefra, og Pigen sagde mig, at Betty havde lagt sig og ikke kunde modtage nogen. Hun er da ikke syg? Hun har set daarlig ud i de sidste Dage. Jeg er rigtig urolig.“

Emanuel blev endnu et Øjeblik staaende uden at svare. Han var ved Synet af hende bleven greben af dyb Forundring; det syntes ham saa længe — saa uendelig længe, siden han sidst havde haft hende i sine Tanker. Den Fristelse, hvori hendes Skikkelse havde holdt ham fangen, mindedes han som en fjern, ond Drøm. Ja, nu var han frigjort! Udslukt var den Kødets Brand, der havde fortæret ham . . . nej, ikke udslukt, men forvandlet, forherliget, taget op i den store, bekymrede Næstekærlighed, der nu ganske fyldte hans Sjæl.

„Vær uden Frygt,“ sagde han, idet han langsomt nærmede sig hende. „Jeg troer tvertimod, at Betty nu er paa Veje til at blive karsk.“

Hans Ansigt var mørkt alvorligt. Kun i Øjnene laa der endnu som et Genskin af det himmelske Lys, han nys havde skuet.